

COLLARETS DE LLUM

Collarets de llum
quan la tarda fina;
si el rostoll s'adorm
tot és de juguina

Un estel petit
obre l'ull i parla:
--¿On serà l'amor
que no puc trobar-la?

--On serà l'amor?
--fa la Lluna bruna.
L'he cercat pertot,
que n'estic dejuna.

I l'amor ocult
entre satalies
riu que riu content
de ses traïdories.

Collarets de llum
quan la tarda fina;
si el rostoll d'adorm
tot és de juguina.

Prou l'estel petit
i la Lluna clara
cercaran l'amor
més i més encara.

Se'n riuran els camps
i les ribes pures
i els pollancs i el riu
i el pla i les altures.

Se'n riuran els grills
i els ocells cantaires
i el vent remorós
i els follets rondaires.

I ell, entaforat
entre satalies,
contarà a la nit
noves traïdories.

Collarets de llum
quan la tarda fina;
si el rostoll s'adorm
tot és de juguina.

ROMANÇO

Si ens besem pels carrers
trontollaran les cases,
les dones del raval
ho contarán al batlle,
vindran guàrdies civils
empunyant simitarres,
dos frares del Remei
i el sometent amb arma.
Convictes de mant crim
ens penjaran a plaça,
quan ja siguem penjats
repicaran campanes,
acudirà la gent,
proclamaran l'alarma
i el batlle, modestet,
dirà quatre paraules.
Serà un dia revolt
amb molta tramuntana,
com brandarem, amor,
tota la santa tarda!
Per veure'ns vindrà gent
de tota la comarca,
algú dirà: és molt trist,
i et mirarà les cames.
Entorn del cadafal
nenes uniformades
recaptaran diners
per les missions de l'Àsia.
En ser que sigui fosc
tornarem cap a casa,
gats adúlter viuran
la nit a les teulades,
ens farà mal el coll,
tindrem les mans ben balbes,
els ulls inflats pel vent
i un tremolor a les cames.
Sinistres vigilants
armats amb força i dalla
percaçaran arreu
parelles amagades.
Abans no es faci clar
fugirem cap a França
pels vells camins del bosc
disfressats de captaires.
Quan ja siguem ben lluny
en qualsevol obaga,
cremarem els vestits
i esborrarem el rastre.
Llavors, lliures i sols,
sense dir cap paraula
ens besarem de nou
amb una força estranya.

L'ELIONOR

L'Elionor tenia
catorze anys i tres hores
quan va posar-se a treballar.
Aquestes coses queden
enregistrades a la sang per sempre.
Duia trenes encara
i deia: "sí, senyor" i "bones tardes".
La gent se l'estimava,
l'Elionor, tan tendra,
i ella cantava mentre
feia córrer l'escombria.
Els anys, però, a dins la fàbrica
es dilueixen en l'opaca
grisor de les finestres,
i al cap de poc l'Elionor no hauria
pas sabut dir d'on li venien
les ganes de plorar
ni aquella irreprimible
sensació de solitud.
Les dones deien que el que li passava
era que es feia gran i que aquells mals
es curaven casant-se i tenint criatures.
L'Elionor, d'acord amb la molt sàvia
predicció de les dones,
va créixer, es va casar i va tenir fills.
El gran, que era una noia,
feia tot just tres hores
que havia complert els catorze anys
quan va posar-se a treballar.
Encara duia trenes
i deia: "sí, senyor", i "bones tardes".

IN MEMORIAM

Com que no sempre el poema s'organitza
entorn d'una subtil regolfada de conceptes,
ara puc dir que avui hem enterrat
la Soledat González,
que feia disset anys que netejava
les comunes de la fàbrica
i un any escàs que s'havia jubilat
perquè les cames ja no la servaven.

De res no servirà que li dediqui aquest
poema
i si dic que cantava mentre feia la feina
no faig sinó narrar
fets sense cap importància.

La Soledat González mai no havia
oblidat el seu poble, a Extremadura,
i deia que les glans que durant anys
havia compartit amb els porcs que
guardava
eren de bon menjar i alimentoses.

Avui seria fàcil estibar meravelles.
La Soledat, l'havien
foragitada del seu poble
en acabar la guerra.

Tot el que es perd, es perd per sempre:
vosaltres, jo, la Soledat González...

ARA MATEIX

Ara mateix enfilo aquesta agulla
amb el fil d'un propòsit que no dic
i em poso a apedaçar. Cap dels prodigis
que anunciaven taumaturgs insignes
no s'ha complert, i els anys passen de pressa.
De res a poc, i sempre amb vent de cara,
quin llarg camí d'angoixa i de silencis.
I som on som; més val saber-ho i dir-ho
i assentar els peus en terra i proclamar-nos
hereus d'un temps de dubtes i renúncies
en què els sorolls ofeguen les paraules
i amb molts miralls mig estraferm la vida.
De res no ens val l'enyor o la complanta,
ni el toc de displicent malenconia
que ens posem per jersei o per corbata
quan sortim al carrer. Tenim a penes
el que tenim i prou: l'espai d'història
concreta que ens pertoca, i un mínuscul
territori per viure-la. Posem-nos
dempeus altra vegada i que se senti
la veu de tots solemnement i clara.
Cridem qui som i que tothom ho escolti.
I en acabat, que cadascú es vesteixi
com bonament li plagui, i via fora!,
que tot està per fer i tot és possible.